

JORDI CARBONELL

A ANTONI M. BADIA I MARGARIT,
AMB MOTIU DEL PREMI D'HONOR DE LES LLETRES CATALANES

Recordaré sempre tants moments en què he tractat l'Antoni durant més de seixanta anys. El veig, els primers temps dels Estudis Universitaris Catalans clandestins, caminant de pressa de casa el senyor Aramon a casa del doctor Rubió i Balaguer «sempre hi fèiem tard», ell a primera fila al costat de Miquel Coll i Alentorn fent unes passes molt llargues, l'Hortènsia i jo un xic més endarrere, i, reressagats, Josep Romeu, Maria Buirra i Josep M. Solà i Solé. També el veig entrant a la Universitat vestit de soldat, quan encara era només promès amb Maria Cardús, de tan fina bellesa, tots dos tan piadosos —cosa que a nosaltres, escèptics, ens feia somriure, però que avui estic segur que llur fe els ha ajudat molt en temps difícils. No oblidaré les reunions de la Junta de la Societat Catalana d'Estudis Històrics, quan l'Antoni era vicesecretari de la Secció de Llengua i Literatura i Carme Boyé n'era la vocal: entre moltes altres, recordo la sessió, clandestina és clar, en què ell ens parlà dels demostratius i els verbs de moviment, un tema d'allò més subversiu el novem-

bre de 1950. Tinc present quan va ser detingut com a president d'una associació montserratina: en saber-ho, vaig córrer a la Universitat per tal de fer gestions per al seu alliberament i hi vaig trobar algú que en veure'm es feia escàpol i només va respondre Martí de Riquer, molt activament, però sense resultats immediats. El recordaré sempre movent-se a Estrasburg, l'abril de 1968, al costat de Georges Straka, en la prehistòria del que havia d'esdevenir l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, una de les seves activitats més fecundes per a la projecció internacional de la llengua catalana. I a les reunions de la Secció Filològica fins avui, i a tantes i tantes activitats en què l'Antoni ha intervingut en defensa de la llengua, la cultura i la nació catalanes, que ara no puc enumerar. Entre tants records, no hi pot mancar el del teu dia de glòria, tardana però tan merescuda, al Palau de la Música Catalana, en el lliurament del Premi d'Honor, somrient a l'escenari, una mica inclinat pel pes de tants anys i de tanta feina feta, però dret en la defensa de la llengua catalana.

Felicitats, amic!